

PÁLL LAJOS

CSERÉPPÉ ÉGETETT

Cseréppé égetett,
vén-asszonnyá festett
korondi-Mária,
ne kísérts engemet!

Cserép boldog-asszony,
három egy arason,
katonásan sorba,
áznak a harmaton.

Az első didereg,
második szendereg,
ázik a harmaton
a mária-sereg.

Körbe fák ámulnak,
ágak holdért nyúlnak,
cserép bánat könnyűk
hull az igazaknak.

CSAK

Csak szent bolond ne legyek,
kit főlemel a tisztelet,
s asszonyt adnak hozzám,
 bokályos szobát,
és boldogságban fulladozva
hordozzanak házról házra,
tenyérről tenyérre,
ágyról ágyra,
mint a betegséget,
minek fájdalmát nem ismerik.
Ha már annyi hidon innen,
ha már annyi hegyen innen,
a születésen innen,
maradt epém, álmom a léthez,
csak szent bolond ne legyek,
ki kevés volt valamire,
 s nem maradt más útja
 tehetetlenségében.

KÉT VONAT KÖZT

Két vonat közt kifutni a térre,
mint Marini lovasa a csoda előtt,
mikor a gyomor a gerinchez tapad,
s a levegő útját elvágja a gége,
s hogy néma maradhass, karod nem lendül
 magasba,
vagy mint a farkas, a holdra nyüszíteni
társtalanságod szorító panaszát...
... Két vonat közt ott ülni másokkal
falkában, csordában, csoportban, nyájban,
mint Ferenc előtt, hallgatni a szót,
vonalak, formák féfelmetes bizonyosságát,
hogy nem csak a föld, örök anyánk
 lesz boldogabb tőlünk!